

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **MPM-QUALITY v.o.s.**, se sídlem Příborská 1473, Frýdek-Místek, zastoupeného JUDr. Milanem Kyjovským, advokátem se sídlem Jaselská 19, Brno, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: ELTON hodinářská, a.s., se sídlem Náchodská 2105, Nové Město nad Metují, zastoupena JUDr. Ing. Tomášem Matouškem, advokátem se sídlem Dukelská třída 15/16, Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2023, č.j. O-517365/D22063757/2022/ÚPV, ze dne 28. 3. 2023, č.j. O-517322/D22063756/2022/ÚPV, ze dne 28. 3. 2023, č.j. O-517364/D22063758/2022/ÚPV, a ze dne 28. 3. 2023, č.j. O-535869/D22063759/2022/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2024, č. j. 9 A 87/2023 - 171,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne ze dne 7. 4. 2014, č. j. O-53821/626/2006/ÚPV prohlásil ochranou známku žalobce č. 165917 (slovní grafická ochranná známka PRIM) za neplatnou dle § 32 odst. 1 ve spojení s § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách.

[2] V reakci na to podal žalobce celkem 4 žádosti o zápis obrazového označení **PRIM**, zn. sp. O-517365, obrazového označení **PRIM**, zn. sp. O-517322, obrazového označení **PRIM**, zn. sp. O-517364 a slovního označení ve znění „PRIMKY“, zn. sp. O-535869, do rejstříku ochranných známek. Tyto žádosti žalovaný zamítl, neboť vyhověl námitkám osoby zúčastněné na řízení (společnosti ELTON hodinářská, a.s.) a uzavřel, že přihlašovatel (tj. žalobce) nebyl ohledně podaných žádostí v dobré víře, a byl tak naplněn námitkový důvod podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění účinném do 31. 12. 2018. To následně potvrdil též předseda žalovaného v rozhodnutích ze dne 20. 12. 2018, č. j. O-517364/D18105968/2018/ÚPV (ve věci ochranné známky zn. sp. O-517364), č. j. O-517365/D18105068/2018/ÚPV (ve věci ochranné známky zn. sp. O-517365), č. j. O-535869/D18105084/2018/ÚPV (ve věci ochranné známky zn. sp. O-535869) a č. j. O-517322/D18105089/2018/ÚPV (ve věci ochranné známky zn. sp. O-517322). Tyto závěry následně aprobovaly správní soudy (viz rozsudek ze dne 27. 9. 2023, č. j. 3 As 52/2022 - 106, ze dne 30. 11. 2023, č. j. 9 As 86/2022 - 51, a ze dne 18. 10. 2023, č. j. 8 As 123/2022 - 119) a následně též Ústavní soud (viz usnesení ze dne 20. 3. 2024, sp. zn. I ÚS 3171/23).

[3] Nejvyšší správní soud v mezidobí rozsudkem ze dne 23. 11. 2020, č. j. 2 As 312/2018 - 242 (dále též „zrušující rozsudek kasačního soudu“), vyhověl žalobci a zrušil (mimo jiné) též rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2014 č. j. O-53821/626/2006/ÚPV o prohlášení slovní grafické ochranné známky PRIM č. 165917 žalobce za neplatnou.

[4] V návaznosti na výše uvedený zrušující rozsudek kasačního soudu požádal žalobce o obnovu řízení o námitkách proti zápisu shora uvedených ochranných známek. Žalovaný však rozhodnutími ze dne 14. 6. 2022 tyto žádosti zamítl s odůvodněním, že nedošlo k naplnění podmínek pro povolení obnovy řízení. Předseda žalovaného v rozhodnutích ze dne 28. 3. 2023, č. j. O-517365/D22063757/2022/ÚPV, ze dne 28. 3. 2023, č. j. O-517322/D22063756/2022/ÚPV, ze dne 28. 3. 2023, č. j. O-517364/D22063758/2022/ÚPV, a ze dne 28. 3. 2023, č. j. O-535869/D22063759/2022/ÚPV, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil – tedy že nebyly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení. Upřesnil, že v projednávané věci není splněna ani formální, ani materiální podmínka pro povolení obnovy řízení dle § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

[5] V podrobnostech kasační soud odkazuje na detailní shrnutí provedené Městským soudem v Praze v bodech 1 - 9 napadeného rozsudku.

pokračování

[6] Těmto závěrům se žalobce bránil žalobou u Městského soudu v Praze, který všechny čtyři podané žaloby nejdříve spojil ke společnému projednání a následně je shora označeným rozsudkem zamítl.

[7] Soud nejprve posuzoval splnění formální podmínky pro povolení obnovy řízení, přičemž uzavřel, že sousloví „*rozhodnutí, které bylo podkladem*“ nelze chápat pouze v zúženém významu jako rozhodnutí podmiňující v rámci vzájemně řetězcích se správních aktů. Skutečnost, že zrušená rozhodnutí patřila mezi širokou škálu podkladů, proto k naplnění formální podmínky řízení dostačuje. Tento nesprávný dílčí závěr žalovaného ale neměl vliv na zákonnost rozhodnutí o návrzích na povolení obnovy řízení, neboť pro opačný závěr (o nutnosti povolení obnovy řízení) je potřeba splnění obou podmínek.

[8] Soud se proto dále zabýval naplněním materiální podmínky pro povolení obnovy řízení. Předně připomněl, že zkoumání splnění materiální podmínky je nezbytným předpokladem pro povolení obnovy řízení. Jak vyplývá z ustálené judikatury správních soudů, jejím úkolem je odfiltrvat ty případy, kde je již při prvotním posouzení žádosti o obnovu řízení zřejmé, že obnovené řízení by objektivně nemohlo přinést změnu přijatého řešení.

[9] Následně soud uzavřel, že oba správní orgány vycházely z desítek podkladů. V rámci hodnocení důkazů a právní argumentace nebylo prohlášení ochranné známky č. 165917 za neplatnou nosným důvodem zjištění nedostatku dobré víry ze strany žalobce a následného zamítnutí přihlášek prvostupňovým správním orgánem a žalovaným. Konkrétně uvedl, že smyslem posuzování nedostatku dobré víry přihlašovatele ochranné známky je dle ustálené judikatury zamezit registraci známek, kterými by přihlašovatel chtěl parazitovat na pověsti jiných, již zavedených známek. Prvostupňový orgán a žalovaný v námitkovém řízení, resp. žalovaný v řízení o obnově, snahy o „parazitování“ na pověsti OZNR, jakožto tradičního výrobce hodinek z Nového Města nad Metují, ze strany žalobce podrobně popsali a své závěry podložili desítkami důkazů. Soud na tomto místě připomněl, že jádrem argumentace správních orgánů bylo již v námitkovém řízení velmi důsledně provedené zjištění, že OZNR, resp. její právní předchůdci, dlouhodobě vyráběli hodinky značky PRIM v Novém Městě nad Metují, přičemž dosud stála značka PRIM v povědomí spotřebitelské veřejnosti jakožto první a tradiční výrobce náramkových hodinek.

[10] Rozhodnutí zrušená rozsudkem kasačního soudu z listopadu 2020 však dle soudu klíčovým důkazem pro tento závěr nebyla. Nejvyšší správní soud se vůbec nezabýval otázkou prokázání autorství či oprávnění k označení a logu „PRIM“. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku naopak vytýkal žalovanému procesní pochybení, jehož se dopustil v námitkovém řízení tím, že nevyrozuměl žalobce o tom, že v řízení o návrhu OZNR na prohlášení ochranné známky za neplatnou bude napadená ochranná známka kromě dotčení autorských práv přezkoumávána také z hlediska klamavosti a nedostatku dobré víry. Nadto dospěl kasační soud k závěru, že s ohledem na platnou právní úpravu v rozhodném znění chyběl k prohlášení neplatnosti ochranné známky na základě dotčení autorských práv hmotněprávní podklad, neboť v době zápisu této ochranné známky zde nebyla dána zápisná nezpůsobilost napadené ochranné známky s ohledem na tehdy účinný zákon č. 8/1952 Sb., který s ochranou autorských práv v rámci známkoprávní úpravy vůbec nepočítal. Tyto skutečnosti však v nyní souzené věci dle městského soudu nebyly podstatné.

II. Obsah kasační stížnosti a další podání ve věci

[11] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[12] V první kasační námitce uvedl, že městský soud zcela správně přisvědčil jeho první žalobní námitce – splnění formální podmínky pro povolení obnovy řízení. Stěžovatel je přesvědčen, že pochybení žalovaného ohledně hodnocení formální podmínky mělo zásadní vliv na zákonnost rozhodnutí o žádostech o povolení obnovy řízení a že správní soud postupoval nesprávně, jestliže napadená rozhodnutí předsedy žalovaného rovnou nezrušil a podaným žalobám stěžovatele nevyhověl. Soud měl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a vrátit mu k novému rozhodnutí; žalovaný by byl vázán závazným právním názorem soudu o splnění formální podmínky pro obnovu řízení.

[13] V druhé kasační námitce stěžovatel rozporoval posouzení naplnění materiální podmínky. Stěžovatel dostatečně a konkrétně zdůvodnil v řízení před žalovaným proč, tedy z jakého konkrétního důvodu, zrušení rozhodnutí žalovaného o prohlášení neplatnosti ochranné známky stěžovatele č. 165917 by mohlo odůvodňovat jiné rozhodnutí v námitkových řízeních. Stejně tak v rámci žaloby odkázal též na závěry rozsudků ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195, a SDEU ze dne 27. 6. 2013 ve věci C-320/12, které však soud zcela pomíjí.

[14] Stěžovatel rovněž namítl, že závěr soudu ohledně neexistence liberačních důvodů je nesprávný. Již samotné znovunabytí ochranné známky č. 165917 lze chápat jako liberační důvod, avšak stěžovatel v předchozích podáních podrobně uvedl další důvody, které jsou spojené se zrušením rozhodnutí o prohlášení neplatnosti známky č. 165917. Znamená to totiž, že veškeré závěry a tvrzení žalovaného v námitkových řízeních, že stěžovateli žádná práva k označení nesvědčí, jsou nesprávná. A žalovaný měl právě v obnoveném řízení znovu vyhodnotit, zda tedy stěžovateli nějaká práva k označení „PRIM“ svědčí či nikoliv.

[15] Znovu připomněl, že žalovaný při rozhodnutí o zamítnutí přihlášek ochranných známek stěžovatele vycházel z toho, že s ohledem na prohlášení neplatnosti ochranné známky č. 165917, mu nesvědčí žádná práva k označení „PRIM“, když výslovně mimo jiné uvedl, že stěžovatel prohlášením slovní grafické ochranné známky č. 165917 za neplatnou formální právo k označení pozbyl. S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2020 již však nelze vycházet z názoru, že stěžovateli žádná práva k označení „PRIM“ nesvědčí. Právě v důsledku rozsudku Nejvyššího správního soudu a obnovení platnosti ochranné známky stěžovatele č. 165917, vyvstaly skutečnosti, jenž podporují jeho tvrzení o jeho dobré víře při podání přihlášek ochranných známek, a to právě z důvodu, že mu svědčí práva k označení „PRIM“ s prioritou ke dni 11. 09. 1984. Tímto se však ani žalovaný, ani soud, vůbec nezabývali. Jelikož však v důsledku rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2020 bylo rozhodnuto o navrácení jeho práv k ochranné známce č. 165917, pak je nutno, aby žalovaný kupříkladu liberační důvody znovu prozkoumal, protože změna právního stavu a právního titulu stěžovatele k označení „PRIM“ (případně i již pouhé uznání tvrzení stěžovatele, že rozhodnutí o prohlášení neplatnosti známky č. 165917 bylo nezákonné) by mohla odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v námitkovém řízení.

pokračování

[16] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2020 potvrdil tvrzení stěžovatele, že prohlášení neplatnosti ochranné známky č. 165917 bylo nezákonné. Dobrá víra stěžovatele obstála, stěžovatel měl od počátku pravdu, že ochranná známka stěžovatele č. 165917 byla do rejstříku zapsána v souladu se zákonem a že neexistuje žádný důvod pro její prohlášení za neplatnou a že žalovaný se dopustil zásadního pochybení, když známku stěžovatele č. 165917 prohlásil za neplatnou.

[17] Závěrem uvedl, že způsob posouzení materiální podmínky pro obnovu řízení soudem daleko překračuje jeho povinnosti a pravomoci. Žalovaný i soud nakonec již nyní rozhodují sami o věci samé bez toho, aby vůbec proběhlo dokazování.

[18] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na důvodnosti a správnosti své argumentace uvedené v napadeném rozhodnutí, které ostatně přitakal i městský soud v napadeném rozsudku; navrhl proto zamítnutí podané kasační stížnosti.

[19] Ve věci se vyjádřila též osoba zúčastněná na řízení, která se plně ztotožnila se závěry městského soudu a v podrobnostech na ně odkázala. Stěžovatel dle ní setrval opakuje svá tvrzení (odkazy na zrušující rozsudek kasačního soudu z roku 2020), která se však týkají naplnění formální podmínky, tu materiální však pomíjí. S ohledem na to navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Soud nejprve ověřil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že **není** důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, ve které řízení před krajským/městským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí a postup krajského/městského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského/městského soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, odst. 140 a judikatura tam citovaná). I dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, je žalobce povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského/městského

soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum pravomocného soudního rozhodnutí (shodně viz rozsudek ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 As 92/2005 - 58). Vyjma případů taxativně uvedených v § 109 odst. 4 s. ř. s. je soud uplatněnými důvody kasační stížnosti vázán. Proto obsah a kvalita kasační stížnosti v podstatě předurčují obsah rozhodnutí soudu. Kasační bod je způsobilý k projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován. Soud není oprávněn, tím méně pak povinen, domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu. Uplatní-li proto stěžovatel obecnou námitku, může se jí soud zabývat toliko v mezích její obecnosti (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008- 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, a rozsudky ze dne 14. 8. 2019, č. j. 8 As 153/2019 - 39, nebo ze dne 13. 9. 2017, č. j. 7 As 208/2017 -20). Toliko obecné odkazy stěžovatele na jeho dřívější podání ve věci ke konkretizaci kasační námitky nepostačují.

[22] Veden výše uvedenými závěry judikatury posoudil kasační soud uplatněné kasační námitky následovně.

[23] Kasační soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci účastníka a tu obsáhle vyvracet. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné tedy je, aby se soud ve svém rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33, či rovněž nález ÚS ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08). Uvedeným kritériím napadený rozsudek i jemu předcházející rozhodnutí žalovaného plně vyhovuje. Rovněž není vadou, pokud se krajský/městský soud ztotožní se závěry správních orgánů a tento svůj závěr náležitě odůvodní; tak, jak tomu je v nyní souzené věci. Městský soud se neomezil pouze na všeobecný souhlas s argumentací žalovaného, ale naopak se námitkami žalobce podrobně zabýval.

[24] Napadený rozsudek kritéria přezkoumatelnosti splňuje, neboť se v něm městský soud vypořádal se stěžejní žalobní argumentací a dostatečně vysvětlil, proč ji považoval za nedůvodnou. Soud jasně a srozumitelně odkázal jak na relevantní právní úpravu, tak související judikaturu správních soudů a rovněž se neopomněl vypořádat s námitkami uplatněnými v žalobě (v rozsahu a míře konkrétnosti, v jaké byly uplatněny). Jedná se o srozumitelné a řádně odůvodněné rozhodnutí, ze kterého je zřejmé, proč soud žalobu zamítl. Nepřezkoumatelnost nelze vnímat jako subjektivní představu o tom, jak měl soud o podané žalobě rozhodnout. Jde o objektivní překážku, která by Nejvyššímu správnímu soudu bránila závěry městského soudu řádně přezkoumat. Taková situace v daném případě nenastala. Kasační soud v této souvislosti souhlasí s tvrzením městského soudu, že žalobní argumentace stěžovatele (žalobce) je místy obecná, značně repetitivní a není z ní mnohdy patrná konkrétní žalobní námitka, na kterou by soud měl reagovat (což rovněž platí pro jeho kasační argumentaci). Soudu tak nelze vytýkat, že se s odkazy žalobce na rozsudky č. j. 1 As 3/2008 - 195 a SDEU ze dne 27. 6. 2013 ve věci C-320/12, nevypořádal konkrétněji (resp. dle představ stěžovatele), jestliže sám žalobce svou žalobní námitku konkrétně nespecifikoval. Kasační soud má proti stěžovateli za to, že městský soud (a před ním

pokračování

žalovaný) kritéria uvedená v těchto rozsudcích pečlivě následoval a svým odůvodněním plně dostál.

[25] Dříve, než kasační soud přistoupí k věcnému vypořádání jednotlivých námitek, považuje za vhodné uvést obecná východiska, která se nyní posuzované věci týkají. Pro úplnost soud shrnuje, že předmětem sporu v nyní souzené věci je posouzení splnění podmínek pro povolení obnovy správních řízení o námitkách proti zápisu shora uvedených ochranných známek. Splnění podmínek stěžovatel vyvozuje ze zrušujícího rozsudku kasačního soudu ze dne 23. 11. 2020, č. j. 2 As 312/2018, jenž se zabýval prohlášením ochranné známky PRIM č. 165917 za neplatnou.

[26] Podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže *bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.*

[27] Obnova řízení na žádost účastníka je mimořádným opravným prostředkem; zahajovaná z povinnosti úřední je prostředkem dozorčím. Ze své podstaty se jedná o institut výjimečný, který může prolomit právní moc rozhodnutí, a tím pádem i právní jistotu účastníků původního řízení (srov. rozsudek ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 As 302/2018 - 55, č. 3919/2019 Sb. NSS, odst. 21).

[28] Řízení o obnově se skládá ze dvou fází. V první fázi (*iudicium rescindens*) správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, zjišťuje, zda vůbec existují podmínky pro povolení obnovy řízení a na základě těchto zjištění obnovu řízení povolí či nikoliv (§ 100 odst. 2 správního řádu *in fine*). Neposuzuje však meritorně pravomocné rozhodnutí. Až následně se řeší okolnosti týkající se skutkového stavu obnoveného řízení (*iudicium rescissorium*). K řízení ve druhé fázi je, až na výjimky, příslušný správní orgán, který o věci rozhodoval v prvním stupni (§ 102 odst. 1 správního řádu).

[29] Z § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu vyplývá, že důvody pro obnovu řízení je třeba zkoumat kumulativně podle dvou kritérií (podmínek), a sice kritéria formálního (zda bylo zrušeno, popř. změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno); a kritéria materiálního (zda zrušené rozhodnutí může odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem rozhodování). Aby byla obnova řízení povolována jen v případech, ve kterých má provedení obnoveného řízení smysl, zakotvuje právní úprava výše uvedenou materiální podmínku. Účelem ní je odfiltrovat v průběhu řízení o povolení, příp. nařízení obnovy řízení, takové případy, u kterých by obnovené řízení objektivně nemohlo nic nového přinést. Materiální korektiv tedy má chránit zájem na hospodárnosti řízení a zachování právní jistoty. Správní orgán se tak již v prvním stadiu obnovy řízení, v němž se rozhoduje, zda bude obnova řízení povolena, musí předběžně zabývat relevancí skutečností či důkazů pro původní řízení v tom smyslu, zda jsou schopny odůvodňovat (nikoli tedy zda odůvodňují) odlišné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Správní orgán musí předběžně posoudit, zda se nejedná o podklady, jež sice formálně splňují podmínky ustanovení § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, zjevně ovšem nemohou

odůvodnit odlišné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, a bylo by tak nadbytečné vést obnovené řízení. Tam, kde nelze takto kategorický závěr bez složitějšího dokazování učinit, jeví se obecně vhodnější obnovu řízení připustit a s předloženými tvrzeními a důkazy se vyrovnat v rámci obnoveného řízení (viz rozsudek ze dne 18. 4. 2014, č. j. 6 As 162/2013 - 52, nebo ze dne 23. 2. 2018, č. j. 1 As 296/2017).

[30] S ohledem na shora odkazovanou dispoziční zásadu rovněž platí, že je povinností žalobce/stěžovatele dostatečně tvrdit naplnění jak formální, tak materiální podmínky. Kasační soud podotýká, že argumentace stěžovatele musí v případě posuzování splnění podmínek obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu týkat toliko skutečností, které vyvstaly v souvislosti se zrušením označeného „podkladového“ rozhodnutí o neplatnosti ochranné známky č. 165917, resp. skutečnosti plynoucí ze zrušujícího rozsudku kasačního soudu z roku 2020.

[31] O splnění formální podmínky není (po korekci závěrů žalovaného ze strany městského soudu) sporu a kasační soud se jí tedy s ohledem na obsah kasační stížnosti nezabýval. Stěžovatel v této souvislosti toliko namítá, že městský soud měl s ohledem na důvodnost první žalobní námítky (naplnění formální podmínky) žalobou napadené rozhodnutí zrušit a vrátit k novému projednání žalovanému.

[32] Jak však vysvětlil městský soud v bodě 93 rozsudku, toto pochybení nemělo samo o sobě vliv na zákonnost žalobou napadených rozhodnutí. Kasační soud s tímto plně souhlasí; žalovaný své rozhodnutí nezdůvodnil pouze nesplněním formální podmínky, ale naopak se především věnoval (ne)naplnění materiální podmínky. Ostatně samotný závěr o naplnění toliko formální podmínky není pro povolení obnovy řízení dostačující.

[33] Naopak předmětem sporu v nyní souzené věci je splnění materiální podmínky pro povolení obnovy řízení. Kasační soud zde plně souhlasí s městským soudem, který v bodě 91 rozsudku uvedl, že žalobní (a stejně tak nyní i kasační) argumentace překračuje shora vymezený rámec rozhodných skutečností. Na odkazy stěžovatele na širší kontext a další související okolnosti nelze v nyní řešené věci brát zřetel a soud se jimi nemůže ani zabývat.

[34] Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel se domáhá povolení obnovy správních řízení o námitkách proti zápisu shora uvedených ochranných známek. Splnění podmínek stěžovatel vyvozuje ze zrušujícího rozsudku kasačního soudu ze dne 23. 11. 2020, č. j. 2 As 312/2018 - 242, týkající se prohlášení ochranné známky PRIM č. 165917 za neplatnou. Soud vzal proto za rozhodující následující skutečnosti.

[35] Podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách ve znění účinném do 31. 12. 2018 přihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře.

[36] K obecným otázkám týkajícím se dobré víry přihlašovatele ochranné známky se vyčerpávajícím způsobem vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195. Konstatoval v něm, že „(p)ři zjišťování, zda byla naplněna hypotéza § 7

pokračování

odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách a zda tedy je dán důvod pro prohlášení příslušné ochranné známky za neplatnou, je tedy nutné obecně posoudit několik podmínek. Za prvé zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky (práva k označení) namítatele, dále zda přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození namítatele a konečně zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil. V souladu s presumpcí dobré víry na straně přihlašovatele a s § 34 odst. 1 zákona o ochranných známkách leží důkazní břemeno obledně prvních dvou skutečností na namítateli; jsou-li však skutečnosti prokazující zlou víru přihlašovatele namítatelem doloženy, musí případné důkazy prokazující naopak dobrou víru přihlašovatele předložit právě přihlašovatel. V neposlední řadě platí, že správní orgán musí vždy přihlédnout i ke všem ostatním relevantním okolnostem případu, které by mohly zlou víru vyvrátit nebo naopak potvrdit. Konečně, jak vyplývá z díkce § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, případnou zlou víru přihlašovatele je třeba posuzovat vždy k okamžiku podání přihlášky ochranné známky: případné další okolnosti, které se staly po podání této přihlášky, nemohou mít na závěr o dobré či zlé víře přihlašovatele vliv.“

- [37] Kasační soud podrobně prostudoval jednotlivá rozhodnutí o námitkách
- I) k ochranné známce zn. sp. O-517364 - předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20. 12. 2018, č. j. O-517364/D18105968/2018/ÚPV, a Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 5. 10. 2018, č. j. O-517364/D16049743/2016/ÚPV,
  - II) k ochranné známce zn. sp. O-517365- předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20. 12. 2018 č. j. O 517365/ D18105068/2018/ÚPV, a Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 5. 10. 2018, č. j. O-517365/D16049735/2016/ÚPV,
  - III) k ochranné známce zn. sp. O-535869 - předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20. 12. 2018, č. j. O-535869/D18105084/2018/ÚPV, a Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 5. 10. 2018, č. j. O-535869/D17041593/2017/ÚPV,
  - IV) k ochranné známce zn. sp. O-517322 - předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20. 12. 2018, č. j. O-517322/D1810589/2018/ÚPV, a Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 5. 10. 2018 č. j. O-517322/D15101683/2015/ÚPV.

[38] Stran popisu jednotlivých rozhodnutí kasační soud plně odkazuje na body 71 a následující napadeného rozsudku, kde městský soud zcela vyčerpávajícím způsobem jednotlivá rozhodnutí a jejich nosné důvody popsal. Kasační soud s touto rekapitulací plně souhlasí. Lze tak shrnout, že správní orgán v námitkových řízeních posuzoval podobnost mezi přihlašovanými označeními stěžovatele, včetně označení „PRIMKY“, a logem

PRIM ve vlastnictví OZNŘ a ochranné známce EU č. 3531662 (rovněž ve vlastnictví OZNŘ), přičemž zjistil vysokou míru vizuální, fonetické a sémantické podobnosti. Prvostupňový správní orgán zdůraznil, že OZNŘ dlouhodobě využívá tato označení pro své hodinky, a že tyto hodinky mají v České republice silnou „spotřebitelskou paměť“ jako první československé náramkové hodinky. Dále konstatoval, že si stěžovatel musel být vědom významu a pověsti značky PRIM, kterou budovali OZNŘ a její právní předchůdci.

[39] Žalovaný se plně ztotožnil se závěry prvostupňových rozhodnutí, přičemž zdůraznil, že stěžovatel svým jednáním cíleně zasahoval do práv OZNR, například podáváním přihlášek k označením podobným těm, která jsou historicky spojena s OZNR, a že jeho jednání mělo za cíl ztížit činnost OZNR a využít pověst značky PRIM. Žalovaný proto odmítl nároky žalobce, přičemž konstatoval, že jakékoli přihlášení sporných označení by vedlo k jejich asociaci s OZNR, což by mu způsobilo materiální a nemateriální újmu.

[40] V řízení o žádostech o obnovu řízení správní orgán prvního i druhého stupně odkázal na výše uvedené nosné důvody vedoucí k závěru o nedostatku dobré víry stěžovatele a dále uzavřel, že ke zrušení rozhodnutí o prohlášení ochranné známky č. 165917 za neplatnou nedošlo z důvodů relevantních pro řízení o námitkách podaných proti zápisu přihlašovaných ochranných známek.

[41] Kasační soud ve shodě s městským soudem (viz kupříkladu body 100 a 101 napadeného rozsudku) uvádí, že důvody zrušujícího rozsudku ze dne 23. 11. 2020, č. j. 2 As 312/2018 -242, byly procesní a výkladové, nikoliv však skutkové, které by se jakkoliv dotýkaly rozhodných důvodů posuzovaných v nyní řešené věci. Kasační soud shrnuje, že ve věci sp. zn. 2 As 312/2018 žalovaný neinformoval žalobce (stěžovatele) o tom, že ochranná známka napadená v řízení o návrhu na její neplatnost bude kromě porušení autorských práv zkoumána také z pohledu klamavosti a nedostatku dobré víry. Navíc soud dospěl k závěru, že s ohledem na tehdy platnou právní úpravu nebyl dán hmotněprávní základ (právní norma) pro zrušení ochranné známky na základě porušení autorských práv, protože v době jejího zápisu zákon č. 8/1952 Sb. neřešil otázku ochrany autorských práv v rámci známkoprávní úpravy.

[42] Stěžovatel ve své argumentaci tyto výše shrnuté skutečnosti setrvale pomíjí a jednotlivé závěry plynoucí z rozsudku z listopadu 2020, stejně jako důvody vedoucí k vyslovení jeho nedostatku dobré víry, účelově vykládá, vytrhává z kontextu související argumentace a domýšlí. Kasační soud na tomto místě rovněž zdůrazňuje, že jeho úkolem v nyní souzené věci není přezkum výše uvedených závěrů, ale toliko ověření splnění podmínek pro povolení obnovy správního řízení. Argumentace stěžovatele, napadající, resp. snažící se zpochybnit závěry rozhodnutí o jeho nedostatku dobré víry je proto mimoběžná s předmětem řízení o kasační stížnosti proti shora označenému napadenému rozsudku městského soudu; ani jeho úkolem, ani úkolem žalovaného, totiž nebyl přezkum správnosti těchto závěrů, čehož se stěžovatel fakticky domáhá na řadě míst své kasační stížnosti.

[43] Stěžovatel dále namítl, že odkazovaný rozsudek, resp. jeho důsledky představují tzv. liberační důvod, přičemž zhodnocení této části žalobní argumentace považuje za nedostatečné. Stěžovatel však předně pomíjí, že městský soud se k možným liberačním důvodům vyjádřil nejenom v bodě 99 napadeného rozsudku, ale též v bodech 115 a následujících. Vypořádání této argumentace ze strany městského soudu považuje kasační soud, s ohledem na míru obecnosti žalobní argumentace, za plně dostačující. Kasační soud přitom souhlasí se závěrem městského soudu, že stěžovatelem odkazovaný rozsudek kasačního soudu nepředstavuje tzv. liberační důvod. Uvedený rozsudek totiž nezpochybňuje závěry správních orgánů, že stěžovatel jednal vědomě, s cílem participovat na pověsti produktu spjatého s OZNR a ztížit mu užívání jeho práv k tomuto označení i k označení

pokračování

„PRIM“ obecně; nijak se tedy nedotýká závěrů, že si stěžovatel byl vědom, že nejde o označení tzv. „právně volné“.

[44] Kasační soud proto ve shodě s městským soudem uvádí, že v nyní souzené věci není splněna tzv. materiální podmínka pro povolení obnovy řízení, tedy že zrušené rozhodnutí může odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem rozhodování. Kasační soud má za to, že odkazovaný rozsudek, resp. důvody vedoucí ke zrušení rozhodnutí o neplatnosti ochranné známky PRIM č. 165917 dopadají na nyní řešenou věc pouze zcela okrajově, a již v této fázi (*iudicium rescindens*) lze proto učinit jednoznačný závěr (pro stěžovatele negativní), aniž by bylo třeba povolit obnovu řízení a věci se znovu dále zabývat v druhé fázi obnovy řízení (tj. *iudicium rescissorium*).

[45] Kasační soud pro úplnost závěrem dodává, že nezpochybňuje, že žalovaný na několika místech dotčených rozhodnutí odkázal též na ochrannou známku PRIM č. 165917, resp. na její neplatnost (a tato tvrzení tak nyní již samozřejmě neobstojí), jak však soud vyložil výše (zejména bod 41 tohoto rozsudku), nejednalo se o nosné důvody, pro které žalovaný konstatoval nedostatek dobré víry stěžovatele. Na těchto důvodech zrušující rozsudek kasačního soudu sp. zn. 2 As 312/2018 nic nemění; naplnění materiální podmínky pro povolení obnovy řízení o námitkách proti zápisu shora uvedených ochranných známek Nejvyšší správní soud, ve shodě s městským soudem a žalovaným proto neshledal, jak je odůvodněno výše. V této souvislosti kasační soud dává za pravdu městskému soudu též v tom, že argumentace stěžovatele (resp. žalobce) ve vztahu k naplnění materiální podmínky pro povolení obnovy řízení je ve vazbě na zrušující rozsudek sp. zn. 2 As 312/2018 značně obecná. To je však přímým důsledkem shora uvedeného závěru, že zrušující důvody popsané v tomto rozsudku nemají „materiální“ vazbu ve vztahu k řízení, jehož obnovy se stěžovatel domáhá. Kasační soud ve věci sp. zn. 2 As 312/2018 se ostatně ani nemohl mnohými podstatnými otázkami zabývat, neboť rozsudek krajského soudu považoval „*v části ohledně neplatnosti napadené ochranné známky z důvodu klamavosti a nedobré víry nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů*“ (viz bod 97 odkazovaného rozsudku). Obdobně v bodě 192 daného rozsudku uvedl, že „*s ohledem na závěr Nejvyššího správního soudu o nesprávném právním posouzení zápisné nezpůsobilosti z důvodu dotčení autorských práv je bezpředmětné posouzení otázek autorství označení „PRIM“, aktivní legitimace k podání návrhu na prohlášení neplatnosti, udělení souhlasu autora, (ne)provedení důkazů zpochybňujících autorství a dotčení autorských práv uvedených v rozsudku krajského soudu, napadeném rozhodnutí či v prvostupňovém rozhodnutí žalovaného. Ze stejného důvodu jsou bezpředmětné i související kasační námitky stěžovatelky (rekapitulované shora Nejvyšším správním soudem pod body III.A, III.B a III.E)*“.

IV. Závěr a náklady řízení

[46] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[47] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl

úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[48] Osobě zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud neuložil v řízení o kasační stížnosti žádnou povinnost, s jejímž splněním by jí vznikly náklady řízení. Nejvyšší správní soud tedy dle § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. září 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu